

ZŮSTAŇ
SLEPÁ

Jana Javorská

Jana Javorská

ZŮSTAŇ SLEPÁ

Copyright:

Autorka: Jana Javorská

Fotka na obálce: Yurok Aleksandrovich

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-063-2 (ePub)

978-80-7512-064-9 (mobipocket)

978-80-7512-065-6 (pdf)

KAPITOLA 1.

Tereza seděla nehybně na okraji postele a bedlivě poslouchala, jestli neuslyší nějaké zvuky. Vzbudila se uprostřed noci z divokého snu a posadila se celá upocená. Noční košile se jí nepříjemně lepila na tělo a ona zatoužila po studené sprše.

Jediným zvukem, který mohla slyšet, bylo chrápání jejího přítele Marka vedle ní v posteli. Spal tvrdě a spokojeně hlasitě odfukoval. Tereza si vysvlékla košili, utřela si s ní čůrky potu, které jí stékaly mezi prsy, a znovu ulehla ke spánku.

Převalovala se na posteli a nemohla usnout. Zvedla se tedy a šla na záchod, ulevit svému močovému měchýři. Potmě se vplížila zpátky do postele a přemýšlela o náplni následujícího dne. Poslední dobou byly všechny dny nachlup stejné. Stereotyp ji ubíjel, ale nedokázala mu sama čelit. Bohužel ještě stále byla závislá na cizí pomoci.

Od té hrozná nehody na kole, kdy ji smetl ze silnice kamion, uběhlo už několik měsíců a ona byla stále slepá. Nevěděla, proč oslepla, když se jí skoro nic vážného nestalo, jen to, že se uhodila do hlavy a měla pořádný otřes mozku. Doktoři si ji nechali v nemocnici skoro celý měsíc, ale nebyli schopni přijít na to, proč ta její slepota trvá tak dlouho.

Všichni ji chlácholili, že je to třeba pouze dočasné, ale nikdo z nich jí nedokázal říci, jak dlouho ta dočasnost potrvá. Tereza upadla do stavu zoufalství a celý měsíc s nikým nechtěla komunikovat. Marek ji přemlouval a sliboval hory doly, ale pořád nic. Nemluvila s nikým kromě doktorů a sestřiček.

Byla naštvaná na celý svět. Na tu strašnou nespravedlnost. Proč zrovna ona? Úspěšná podnikatelka v oblasti nákupu a prodeje cenných papírů? Zrovna teď, když se cítila na vrcholu a její konto jí zaručovalo bezstarostný život až do smrti? Bylo jí 38 a byla slepá. Slepá rovná se mrtvá. Omezená svojí slepotou na všech frontách.

První týden po nehodě celý proplakala. Nedokázala si představit svůj život ve tmě. Nikdy se už neposadí za volant svého luxusního auta, neprojede se na svojí motorce a nesedne na kolo. Tři základní věci, které tolik milovala.

Zrovna, když se rozhodla, že se konečně usadí a přestane pracovat každý den do noci. Teď, když začala přemýšlet o tom, že si pořídí dítě. Její vnitřní hodiny už tikaly tak hlasitě, že to muselo být slyšet kolem dokola.

A najednou, jako když utne. Je po tikání. Jen černočerná tma a strach. Strach z neznámé temnoty všude kolem. Poznávání vlastního domova po hmatu. Jak udělat ranní hygienu, jak se učesat, jak se obléknout, jak se najíst? A tisíce dalších JAK?

Celou dobu s ní byl Marek a nehnul se od ní ani na krok. Ale ona už tolik potřebovala svobodu, na kterou byla zvyklá. Kde znovu vzít tu nezávislost, jíž se tolik pyšnila? Pracně si ji budovala několik let, a když už si ji mohla vychutnat, oslepla.

„Chci se trochu osamostatnit.“ Oznámila Markovi u snídani.

„Blázníš? Vždyť to jsou sotva tři měsíce.“ Protestoval.

„Nemůžu přeci neustále spoléhat na tebe.“

„Ale no tak, miláčku, vždyť víš, že to dělám rád.“

„Jenže brzy ti skončí dovolená, a co si pak počnu. Musím začít trénovat samostatnost.“

Marek se zamračil, její slova se mu ani trochu nelíbila. Nejraději by jí dělal chůvu do konce života. Její předchozí soběstačnost se mu vůbec nezamlouvala. Musí ji udržet v závislosti na něm co nejdéle. Stůj co stůj.

Neřekl jí, že dal v práci výpověď, protože se mu už nechtělo pracovat. Ten její úraz se mu vlastně náramně hodil. Raději bude doma a předstírat starost o Terezu. Teď musel s pravdou ven.

„Miláčku musím ti něco říct.“

Tereza začínala tušit, že ji čekají nepříjemné zprávy. Marek ji neustále využíval a půjčoval si od ní peníze, které prohrál v kartách nebo prohýřil po hospodách. Nikdy jí nic nevrátil, jen planě sliboval.

„Tak kolik?“ Zeptala se, čekajíc, že uslyší zase o něco větší sumu než posledně.

„Co kolik? Myslíš, že chci jenom peníze? Ale no tak.“

„Přestaň se vytáčet a řekni mi, kolik jsi zase prohrál.“

„Nic jsem neprohrál. Jen jsem dal v práci výpověď, abych mohl být pořád s tebou a starat se o tebe.“

„Děláš si legraci? A jak mi chceš potom vrátit všechny ty peníze, co mi za ty roky dlužíš?“

„No já myslel, no myslel jsem, že... že se vezmeme a...“

„Aha. Uděláš ze mě manželku a já ti milostivě odpustím tvoje dluhy. Dobřej tah.“

„Ale já ti to přeci vrátím.“

„Už o tom nemluv.“

„Vidím, že se zlobíš. To jsem vážně nechtěl.“

„Chápu, žeš to myslel dobře, ale tudy cesta nevede. Raději zase začni něco hledat. Musím se postavit na vlastní nohy. Nemůžu ti viset na krku celý život. Co kdyby se ti, nedej bože, něco stalo?“

„Nepřeháněj, co by se mi asi tak mohlo stát?“

„Cokoli. Podívej na mě.“

„Já na kole nejezdím.“

„A to si myslíš, že na motorce ti nic podobného nehrozí?“

„Teri, vynech to kázání a raději mi řekni, jak si to všechno představuješ.“

„Můj terapeut mě učí myslet pozitivně. Soběstačnost je pro lidi se stejným problémem to nejdůležitější. Začnu na sobě pracovat. Když už se jakž takž vyznám v bytě, mohla bych si pořídit vodícího psa.“

„Ty chceš chodit sama ven?“

„No pro začátek bys mi mohl najmout nějakou dívčinu k ruce, která by mi dělala společnost a občas mi pomohla. Měl bys tak víc času na sebe.“

„Abych se přiznal, tak jsem na něco podobného už taky myslel.“

„No vidíš. Takže si můžeš v klídku zase začít hledat práci nebo se vrátit do té bývalé.“

„Hm.“ Zavrčel nespokojeně Marek.

Zase bude muset začít něco dělat. Určitě se pokusí Terezu ještě na čas nějak uchlácolit. Za tu dobu, co je doma a nechodí do práce, si na takovýto pohodlný život celkem zvykl. Vařit nemusí, obědy obstará dovážková služba, na úklid chodí paní odvedle a nákupy dovede obstarat sám. Tak proč se honem cpát někam do kolbenky?

„Zítra dej inzerát, že hledám společníci.“ Uzavřela debatu Tereza.

Nasadila si sluchátka a pustila si svoji oblíbenou audio knihu. Věděla, že Marek bude zase celé dopoledne zírat na televizi. Nebavilo ji stále poslouchat přihloupělé sportovní komentáře a on se zase odmítal dívat na romantické filmy, u kterých si vždy Tereza báječně odpočinula. Vlastně ani nesledovala děj, jen nechtěla poslouchat akční přestřelky a silná slova nesmrtelných hrdinů.

„Zajedu nakoupit. Na co máš chuť?“ Prohlásil Marek poté, co projel všechny sportovní kanály a nikde ho nic nezaujalo.

„Co kdybych jela s tebou?“

„Cože? Já myslel, že se bojíš mezi lidi.“

„Musím někdy začít.“

„Dobrá, jak myslíš. Tak to tedy zkusíme, ale ne, že mi zase utečeš, když tě osloví cizí člověk nebo že budeš kolem sebe mlátit holí, jako minule, když do tebe někdo strčil.“

„Pokusím se nepanikařit.“

„Fajn. Jdeme na to.“

Pomohl jí s převlékáním a odvedl ji do auta. Tereza nasávala tu atmosféru svého vozu a představovala si, že zase řídí. Ráda jezdila na jaře, když všechno kvetlo, s otevřenými okny, aby co nejvíce nasála vůně okolní přírody. Teď bylo parné léto a okna byla zavřená kvůli klimatizaci. Přesto jí známá vůně příjemného prostředí lahodila na duši. Alespoň nějaká změna, po tolika dnech stereotypu.

Marek jí pomohl vystoupit a podal jí rozloženou hůlku. Tereza se ho držela jako klíště. Naštěstí nebylo v supermarketu mnoho lidí a nikdo se jí nepletl do jejího osobního prostoru, aby nezačala chytat záchvat paniky.

Zastavili se u každého regálu a Marek jí přeříkal, co kde je, aby si vybrala to zboží, na které měla chuť nebo aby mu poradila, co nakoupit do ztenčujících se hygienických zásob.

Marek měl sice seznam od jejich paní na úklid, ale Tereza si ráda sama vybírala prací prášky, aviváž, toaletní papír a další potřeby. Protože jejich uklízečka byla vždy zvyklá kupovat to nejlevnější a pak se divila, že myčka myje špatně nádoby, když tam dává ty nejlacinější tablety.

„No vidíš a zvládli jsme to.“ Pochválil ji Marek, když nasedli do auta a odjížděli domů.

Tereze přesto stékala po tváři slza zoufalství. Nenápadně ji setřela. Co by teď dala za to, kdyby sama mohla nakupovat a rozhodovat, jaké zboží dá do košíku. Takhle bude celý život odkázána na oči někoho jiného. Už si nikdy sama nekoupí halenku, která se jí líbí a neuvidí, jak jí sluší.

Posmutněla ještě více. Myslela si, že ji nákupy rozptýlí, ale mělo to úplně opačný efekt. Realita je krutá.

Marek vyložil veškerý obsah kufru a nákupy uložil do lednice a do spíže. Věděl, že za chvíli přijde na úklid paní Suková a on může na celé odpoledne zmizet z domu. Navíc potřeboval sehnat nějaké peníze, které dlužil ze včerejší partičky karet.

Naštěstí se mu podařilo sebrat jednu z Tereziných kreditních karet, když platil nákup a nenápadně si ji dal do kapsy u džínsů. Nyní spěchal k bankomatu, aby vybral peníze a mohl bez žebrání doma, splatit vše, co dlužil. Nerad by, aby mu někdo z jeho povedených kamarádů poškodil fasádu, když nezaplatí včas.

Jednou, když nemohl sehnat peníze a Tereza odmítala platit jeho dluhy z karet, mu tak dokonale upravili obličej, že nemohl dva týdny kousat na pravou stranu a oko měl nateklé, že sotva viděl. Toho se chtěl za každou cenu vyvarovat. Jenže nedokázal s tím přestat. Byla to jeho droga. Droga, která požírala nejen jeho, ale i peníze z jeho výplaty a z účtu jeho přítelkyně.

Navíc byl zvyklý žít si nad poměry. Se svým platem pracovníka ostrahy v supermarketu by si stěžít mohl vyskakovat. Proto se držel Terezy jako klíště. Už několikrát měl namále, když mu přišla na to, že jí zahýbá a vykopla ho i s jeho akváriem, které si k ní kdysi nastěhoval.

Ale on se rychle otřepal a přilezl s prosíkem zpátky. Dvakrát už ho vzala Tereza na milost, potřetí mu slíbila definitivní vyhazov. Proto se teď snažil sekat latinu, ale moc mu to nešlo. Nebýt té její nehody, už by byl dávno znovu na ulici, ale teď ho potřebovala a to byla jeho obrovská výhoda. Teď bude pánem situace on.

„Můžeš mi říct, na co potřebuješ třicet tisíc?“ Spustila na něho Tereza ihned, jakmile se vrátil domů.

„Nevím, o čem to mluvíš.“ Snažil se získat čas a vymyslet nějakou výmluvu.

„Nedělej ze mě pitomce. Vybral jsi je před chvílí z bankomatu. Přišla mi hlasová zpráva.“

„Aha.“

„Zase jsi prohrál, co? Myslím, že jsi mi slíbil, že s tím už konečně přestaneš.“

„Já vím, zlato, ale...“

„Žádné tvoje ALE mě vůbec nezajímá. Koukej se dát už konečně dohromady. Já už za tebe žádný dluhy platit nebudu. Možná jsem slepá, ale ne blbá. A okamžitě vrať tu kartu.“

Marek hodil kartu na stůl, plácnul sebou na gauč a cítil se jako spráskaný pes. Jak jen ho mohlo napadnout, že mu to projde.

KAPITOLA 2.

„Nechceš si vydělat nějaký prachy?“ Marek se odvalil ze svojí milenky a zapaloval si cigaretu.

„Prachy? Jaký prachy?“ Zeptala se jeho milenka č. 1 - Johanka, která studovala vysokou školu a věčně byla bez peněz a sháněla brigády, kde se dalo.

„Neptej se tak blbě, buď chceš, nebo nechceš.“ Vychutnával si cigaretu a vypouštěl z úst modré kroužky dýmu.

„Samozřejmě, že chci. Ale taky záleží na tom, co je to za práci.“ Johanka mu sebrala cigaretu a silně z ní potáhla.

„Moje mladá se rozhodla, že si pořídí asistentku. Mohla bys z ní dostat nějaký prachy.“

„A kolik?“

„Nevím, musíš se domluvit s ní. Ale půlka je z toho moje.“

„Blázníš? Já se budu honit a ty mě ještě o půlku stáhneš, nejsi blázen?“

„Nezapomeň, že záleží jenom na mém doporučení, jestli si vybere zrovna tebe.“

„Hele, za děkuju tam votročit nebudu, na to rovnou zapomeň.“

„Jaký votročení? Půjdeš s ní na procházku nebo na nákupy. Budeš jí zkrátka dělat voči.“

„Neříkal jsi, že to oslepnutí je jenom dočasný?“

„Ona si to namlouvá, ale zatím to tak nevypadá. Tak se rozhodla raději se připravit na všechno.“

„Musím si to rozmyslet.“

„No jak myslíš, ale do večera jí mám říct, koho jsem sehnal. Bejt sebou, tak se moc nerozmýšlím.“

„Dobrá, ale dám ti jenom deset procent.“

„Tak málo? Aspoň 40.“

„Co takhle 15?“

„Vyděračko. 30 a hotovo.“

„Tak 20 a plácne si.“

„Že já se od tebe nechám takhle ukecat. Večer ti zavolám, kdy se máš přijít ukázat.“ Rezignoval nakonec, když viděl, že jinak nepořídí.

„Super. A co kdybych teď ukázala něco já tobě?“ Začala mu pomalu sjíždět rukou do rozkroku.

„Hm, tak to si nechám líbit.“ Zapředl Marek slastně a nechal se laskat jejími rty.

„Miláčku?“ Zapředl Marek ihned mezi dveřmi, jakmile dorazil domů.

„Ano zlato?“ Tereza seděla na gauči a poslouchala nějaký krimi seriál v televizi.

„Sehnal jsem ti tu asistentku. Jakej jsem?“

„No super, šikula. Kdy přijde?“

„To záleží jen a jen na tobě. Jakmile se rozhodneš, tak jí zavolám, aby se ti přišla představit.“

„Co je zač?“

„Vím jen, že studuje vysokou školu a hledá brigádu, je to přítelkyně jednoho kámoše. Potřebujou prachy, chtějí si najít společný bydlení tady v Praze.“

„Jaká je?“

„Co já vím. Normální holka.“

„Ty ji neznáš? To sem mám vzít někoho cizího? Myslela jsem, že přivedeš někoho, na koho je spoleh.“

„Neboj, to bude v pohodě.“ Ošival se Marek.

„Už jsi jí řekl cenu?“

„Nic jsi mi neříkala. Řekl jsem jí, že se domluvíte. A mimochodem, když už je řeč o penězích, jsem trochu švorc, zlato. Potřeboval bych teď nějaké kapesné, když jsem bez práce.“

„Říkal jsi, že máš peníze z nějakých kšeftů.“

„Něco málo, ale je to bída. Alespoň do té doby, než si něco najdu.“

„No dobrá, co mám s tebou dělat. Ale hned zítra začneš hledat. Nechci mít doma chlapa, kterej se nechá živit. Už si mi to svoje hledání práce předvedl několikrát, tak doufám, že tentokrát ti to nebude trvat tak dlouho jako minule.“

„Ale zlato, ty děláš, jako kdybychom měli nedostatek.“

„To neznamená, že ti budu dělat dojnou krávu. A půjčku ti neodpustím, na to laskavě nezapomeň. Chtěl jsi férovou hru, máš ji mít.“

Marek se ušklíbl. Jak jen může být tak neoblomná. Peněz má jako slupek, ale aby mu pustila nějakou korunu, to ne. Musí najít způsob, jak z ní ty prachy dostat. Už má toho kibicování dost. Zajde si do baru, aby se uklidnil a přišel na nějaký způsob, jak získat nějaké prachy. A k tomu jeho další miláček Verunka.

Kdyby byl ženská, určitě by se chtěl živit jako ona, vrtěním u tyče. Chlapi by ho poplácávali po zadečku a platili by za to. Takový život by se mu určitě líbil. Nechápe, co se jí na tom nelíbí. Je také věčně nespokojená. Co on by za to dal, kdyby mohl přijít takto lacině k penězům.

Ale ona ne, stále jen pofňukává, že by chtěla dělat něco jiného, ale když se jí zeptá co, tak neví. Dneska večer ji určitě potěší. Sebral Tereze ve šperkovnici pár drobností a prodal je do zastavárny. Má toho tam tolik, že na to určitě nepřijde. Zvlášť teď, když na to nevidí. Když Verunka zjistí, že má u sebe peníze, určitě bude k němu hodně přítulná.

„Dlouho ses neukázal.“ Vyčítala mu Verunka, když skončila svoje vystoupení a přišla si mu sednout na klín.

Marek jí objednal šampaňské. „Tak mě tady máš v plný parádě, zlato.“

„Doufám, že máš prachy, ještě mi dlužíš od minule litr.“

„Ale no tak, vždyť víš, že svoje dluhy vracím. Tady ho máš.“ Podal jí tisícovku a děvče ihned roztálo.

„To je jiná. Tak na zdraví. Za chvíli končím.“

„Jo, tak to je fajn. Půjdeme k tobě.“

„Už zase? Co kdybys mě vzal někdy někam za kulturou?“

„Ale no tak. Vždyť by ses tam nudila.“

„To není pravda, Lulu říkala, že jí vzal ten její prachatej dědouš někam do divadla a moc se jí tam líbilo. Prej to i obřečela, jak to bylo dojemný.“

„Tak na to si najdi někoho jinýho, nebudu se chodit vyspat do divadla za velký prachy, když mě to nebaví.“

„To jsem si mohla myslet, že jsi kulturní barbar.“

„Jo, od tebe to teda sedí. Tak dopijeme a jdeme, dneska nemám moc času.“

„No nemysli si, že si to odbydeš nějakou rychlovkou, na to ti teda kašlu, hošánku.“

„Přestaň se čertit, zvedni prdýlku a jdeme.“ Pleskl ji přes zadek, až zavřeštěla a už spolu odcházeli k východu.

Marek se ještě zastavil u baru zaplatit. Verunka si šla do šatny pro věci a on měl ještě chvílička na to, aby prohodil pár slov s barmankou Míšou, jeho další příležitostnou postelovou známostí. Občas si to rozdávali s Verunkou na trojku, když měla náladu, ale v poslední době to moc často nebylo. Musel ji vždy nejdřív pořádně opít a Míše dát pořádné dýško, aby se nechala přemluvit.

„Tak kdy si to zase rozdáme, zlato?“ Zamrkal na ni při placení.

„Záleží na tobě a tvojí šrajtofli, zlato.“ Odpověděla mu Míša.

„Vidím, že jsi stále náročnější.“

„Možná, ale prachy potřebuju, jako každéj. Vždycky je něco za něco, však to dobře znáš.“

„A kdy dneska končíš?“

„Podle toho, kolik máš peněz.“

„Myslím, že by se něco našlo. Fajn, zavolám si záskok, ale nejdříve si na to připrav Verunku, nerada bych, aby se mi zase snažila vyškrábat oči, až vystřízliví.“

„To jsem nevěděl, že je až taková dračice.“

„Raději si ji drž na vodítku, dokud je střízlivá. Končím ve tři. Jestli budeš ještě schopnej a Verča už dost pod vlivem, tak mi zavolej.“

„Dobrá, tak zatím pa, brouku.“ Mrknul na ni v okamžiku, kdy přicházela Verunka. Hodila po Míše vražedným pohledem, zavěsila se do Marka a odešla.

Tereza usínala u televize. Čekala, až se Marek vrátí. Vždycky když se kvůli něčemu pohádali, utíkal do hospody za svými kumpány. Občas pracoval jako vyhazovač v několika klubech a jeho kamarádi byli samí grázláci, kteří se živili kšeftováním a podvody všeho druhu.

Kdysi se snažila, aby omezil tyto styky, než ho přivedou do maléru, ale on se jí vždycky vysmál a dělal si dál, co chtěl. Tušila, že v některých podvodech jede s nimi a bála se, že ji jednou přijde navštívit policie. Snažila se mu to vymluvit, ale on nikdy neposlouchal. Měl na to svůj názor, který si nehodlal nechat vzít. Kdyby ho jen tolik nemilovala.

Čím víc jí přidělával starosti, tím víc ho milovala a bála se, že ho ztratí. Pokaždé, když už nemohla dál trpět jeho průšvihy a vyhodila ho, modlila se celé dny a noci, aby se už konečně vrátil. Nedokázala bez něho být. To byla její slabá stránka, kterou on nesměl nikdy odhalit, jinak by si s ní dělal, co se mu jen zlíbí. Tušila, že jí zahýbá a dokonce si na něho jednou najala sledování. Když pak dostala do ruky fotografie, raději je roztrhala a spálila dřív, než je shlédla.

Bylo jí nad slunce jasnější, že při jejím současném stavu, jí bude Marek zahýbat mnohem častěji než dřív. Brala to však jako nutné zlo, protože vůbec neměla na sex náladu. Vlastně neměla náladu skoro na nic. Nejraději by ihned skončila se životem. Nechtěla dožít zbytek života v temnotě, kdy nepozná, jestli je noc či den.

Její rodiče za ní pravidelně jezdili na víkend a brali ji na procházky po Praze. Jenže netušili, kolik vypětí a sil, jí to stojí. Nerada chodila ven, i když v jejich společnosti se cítila v bezpečí. Věděla, jak moc tím oba trpí, že je nevidomá a kolik síly musí vynaložit, aby nepoznala, jak moc jsou nešťastní.

Někdy si ji pro změnu odvezli domů do Chomutova do rodinného domu, kde jí bylo vždycky dobře. Tam ji pak celý víkend obveselovali její dva klabonosí bulícci, kteří se chtěli neustále mazlit a hrát si.

Celé dopoledne seděla na terase a házela jim balónky, které nosili zpátky a svými čumáky ji rýpaly do rukou, aby házela dál a dál. Když už byla unavená, vlezli si na ni a celou dobu ji pusinkovali, že se musela okamžitě umýt, jakmile vešla do domu, protože byla neskutečně oslintaná. Milovala to mazlení a za nic na světě by se ho nevzdala.

Ovšem tady na procházky nechtěla chodit. V anonymní Praze je to něco jiného, ale Chomutov, kde ji znalo tolik lidí, kteří věděli, co se jí stalo.... Nechtěla, aby její rodiče museli snášet ty útrpné pohledy pokaždé, když se šli spolu projít.

Nemohla to vidět na vlastní oči, ale přímo to cítila. Jednou slyšela matku, jak si stěžuje otci, že už ty pohledy nesnese. Proto také raději odmítla odpolední procházky a zůstávala doma na zahradě se psy.

Marek sem s ní nejezdil. Tušil, že ho její otec nemá příliš v lásce a tak zbytečně nechtěl dělat mrzutosti a raději vždy zůstával v Praze. Rodiče by si nejraději Terezu odstěhovali zpátky domů. Ale ona zatím nechtěla.

Věděla, že by se jejich vztah s Markem rozpadl. Ačkoli se bála budoucnosti, nechtěla dělat zatím žádná důležitá rozhodnutí, kterých by mohla později litovat. Navíc doufala, že její situace sama rozhodne o budoucnosti jejich vztahu s Markem. Byl to takový malý test jeho schopností žít ve vztahu. Potřebovala zjistit, jestli se na něho může spolehnout. Zatím se choval jako rozmazlený chlapeček a ona mu to tolerovala, protože jejich vztah nebyl dost vážný na to, aby ho spojili manželstvím.

Najednou zde byla situace, která si žádala okamžité řešení a spoustu změn. Teď by se měl zachovat jako opravdový chlap a požádat ji o ruku. Kdyby o ni opravdu stál, určitě by to brzy udělal. Sice by ho zatím odmítla, než se situace ustálí, ale potěšilo by ji to. Alespoň by viděla, že o ni má vážný zájem.

KAPITOLA 3.

„Dobrá, myslím, že můžete od pondělka nastoupit. Pokud by vám něco nebylo jasné, tak se ihned ptejte. Jinak moje požadavky znáte a co se týká pracovní doby, jsem ochotná se přizpůsobit vašemu studiu na vysoké škole. Určitě se nějak domluvíme.“ Uzavřela debatu Tereza a Johanka se spokojeně usmála.

„Tak vám moc děkuju. Slibuju, že se budu snažit, abyste byla se mnou spokojená.“

„To ráda slyším. Pro dnešek je to myslím vše a v pondělí ráno se uvidíme.“

„Mockrát děkuji a na shledanou.“ Johanka radostně opustila dům.

Konečně bude mít brigádu, kde se nebude muset tahat s bednami ovoce a limonád nebo ji nebude obtěžovat její šéf. Navíc bude mít čas na studium a to je důležité.

Marek už na ni číhal za rohem. Nehodlal si nechat jen tak upláchnout příležitost získat peníze zadarmo. Musel si pojistit, že ho Johanka nepodfoukne.

„Tak jak jste se domluvili? Doufám, že jsi mi neudělala ostudu, když jsem se za tebe tolik přimlouval a vychválil tě až do nebe? Uvědom si, že je to jen a jen moje zásluha, tak si nemysli, že mi pak couvneš s placením.“

Johanka se zamračila, tahle jeho stránka se jí vůbec nezamlouvala. Jenže jednou na to kývla, tak to bohužel musí dodržet, je klidně schopen, všechno jí to ještě podělat. Takovou skvělou šanci na výdělek si přeci nemůže nechat ujít.

„Já svoje sliby plním, nemusíš mít strach.“ Ušklíbla se na něho.

„No, jen abys náhodou neztratila paměť.“

„Chováš se jako pasák. Uvědom si laskavě, že já nejsem žádná tvoje fuchtle, kterou bys prodával na E55.“

„To sem laskavě netahej, víš dobře, že to byla jenom výpomoc kámošovi.“

„Jo, ale že ti to trvalo tak dlouho? A náramně výnosná výpomoc, co?“

„Nechápu, co to sem taháš. Snad máme nějakou dohodu, ne?“

„Já vím, já vím. O prachy nepřijdeš.“

„No proto, však já už si tě ohlídám.“ Poplácal ji po zadečku a odešel.

„Jak hluboko jsem klesla.“ Posteskla si Johanka, nasedla do vypůjčeného auta a odjela.

„Kolik už jsi prohrál?“ zeptala se ho Verunka, když už ho chvílku pozorovala při tanci u tyče, jak hází do automatu jednu stovku za druhou.

„Zatím jen pár tisícovek. Asi nemám dneska štěstí.“

„Se ti divím, že to do těch beden cpeš, já bych věděla, jak těm korunkám utrhnout drápký.“

„To je mi jasný, tak se mazej vlnit a pak si trhej, co chceš.“
„Si hnusnej, kdybys mi je raději dal, než to cpát do těch blbejch mašin. Tady ještě nikdy nikdo nezbohatnul.“
„Nech si laskavě přednášky, jo? Na to mám doma tu mojí.“
„Hm, se jí divím, že tě už dávno nevykoplá.“
„Moc se staráš. A teď mazej makat nebo se přimluví u šéfa, ať vykopne tebe.“
„Pche!“ Odfrkla naštvane a odkráčela zpátky k tyči natřásat zadečkem.

Marek znechuceně dopil panáka, hodil na stůl pětistovku, kývnul na servírku a odešel. Měl docela po chuti. Byly doby, kdy by si ani jedna z jeho holek nedovolila mluvit mu do života. Najednou to slyší ze všech stran. A nejvíce ze všeho ho točí Tereza. Pořád jen: „nepij, zůstaň doma, neutrácej tolik, najdi si práci, nekuř tolik ...“ Horší než kdyby byli manželé. Jestli někdy vstoupí do manželství, tak jen kvůli prachům, ale kecat do života si rozhodně od nikoho nenechá.

Jakmile se vrátil domů, čekalo ho přesně to, čeho se obával. Tereza seděla naštvane v obýváku a snažila se neusnout, aby si s ním mohla promluvit hned, jak se vrátí. V poslední době, místo toho, aby jí byl k ruce, se neustále někde toulal po hospodách. Pokaždé z něho byl cítit kouř a alkohol. Už toho začínala mít plné zuby. Teď, když jí měl být oporou, tomu bylo přesně naopak.

„Tak takhle by to teda nešlo.“ Spustila ihned, jakmile uslyšela cvaknout kliku ode dveří.

„Co zase máš?“ Posadil se nevrle do křesla vedle ní.

„Už mě to tvoje noční courání přestává bavit. Kde jsi zase byl tak dlouho?“

„Kde asi? V hospodě.“

„To cítím, už co jsi vešel.“

„V hospodě se holt kouří, no.“

„Už jsi našel nějakou práci? Myslím, že jsi říkal, že jdeš něco hledat.“

„A kde bych ji asi tak honem sebral, nevíš?“

„No snad po mně nechceš, abych ti ještě já sháněla práci?“

„Přestaň už mě s tím věčně prudit. Myslíš, že se nesnažím?“

„Asi málo. Trvá ti to už skoro měsíc a mám pocit, že se dost nesnažíš.“

„Aha, paninka si něco vzala do hlavy a ví všechno nejlíp.“

„Přestaň se čertit a začni už konečně hledat, nebo prodám tenhle barák a odstěhuju se k našim do Chomutova a ty se tady třeba zblázni. Jsem jenom náramně zvědavá, kdo tě bude živit.“

„Ty děláš, jako kdybych byl nesvéprávněj a neuměl se o sebe postarat.“

„Tak proč to neděláš? Proč tě musím živit já?“

„Hele nezačínej s tím zase. Já nemám náladu se hádat.“

„Tu nemáš nikdy, když se začneme bavit o penězích.“

„Jaké by to bylo tobě, kdyby ti furt někdo předhazoval, jak jsi neschopná, co?“

Tereza se najednou zarazila. Asi má v něčem pravdu, třeba je to tak, že čím víc se ho snaží vyprovokovat, aby si už konečně něco našel, tím víc se o nic nepokouší. Jako na truc. Kdyby alespoň nebyl takový mezek.

Opatrně tedy rozpřáhla náruč.

„Pojď ke mně, ty můj chudáčku. On tě nikdo nechce, vid’?“

V ten moment už Marek dobře věděl, že má zase na pár dní vyhráno. Dařilo se mu tuhle hru celkem úspěšně ovládat už pár měsíců a pokaždé mu na to Tereza zatím skočila. Zítřka mu sama dá peníze z účtu a nebude mít k tomu žádné průpovídky. Stačí v ní jen vyvolat výčitky svědomí a je vše ve známých vyjetých kolejích.

„Tak kde začneme, paní Mladá?“ Zeptala se Johanka hned ráno, jakmile vešla do dveří Terezina domu.

„Říkej mi Terezo, nebudu si připadat tak hloupě. Můžu ti tykat?“

„Jak si přejete. Tak co mám udělat?“

„Chtěla bych tě poprosit, abys mi pomohla srovnat oblečení ve skříni. V poslední době v tom mám nějaký chaos a to víš, teď potřebuju mít jistotu, že si vezmu na sebe opravdu to, co chci. Mám tu koš vypraného prádla od hospodyně, ale můj přítel nemá tu trpělivost, aby ho se mnou uklidil do skříně tam, kam chci.“

Johanka brala věci jednu po druhé do ruky a říkala nahlas co to je a jakou to má barvu. Tereza jí radila, kam to dát, aby měla věci barevně vytríděné a nemusela později nikoho prosit o pomoc při výběru oblečení.

Při tom jí Johanka vyprávěla o sobě a o svojí rodině a Tereza měla pocit, že by si mohla s touhle holčinou na výpomoc celkem rozumět.

„Tak a je to. Co dál máte pro mě za práci?“

„Měla bych jednu takovou prosbu, nevím, jak jsi na tom se sportem, ale já jsem do něj blázen a teď jsem nucena sedět doma na zadku. Běháš?“

„Někdy. Ale raději chodím do fitka.“

„A co to zkusit spolu? Teda pro dnešek by mi stačila procházka, pokud ti nebude vadit, že se tě budu držet jako klíště.“

„V pohodě. S tím problémem nemám. A kam byste chtěla jít?“

„No pro začátek třeba do parku. Musím si zvykat na okolí a omakat si trasy hůlkou. Jednou bych chtěla být soběstačná.“

„Tak to vám chválím. Jestli chcete, můžeme vyrazit hned.“

„Myslím, že se blíží doba oběda. Na co bys měla chuť?“ Zeptala se Tereza.

„Půjdeme do restaurace?“ Podivila se Johanka.

„No tak na to si ještě netroufám. Ale vozí nám obědy dovážková služba. Stačí říci, na co máš chuť a za chvíli jsou tady.“

„Tak to je skvělé, ale myslím, že mi na to nebudou stačit peníze.“

„Zapomeň na peníze, to máš v ceně. Přeci tě musím nakrmit, když tě budu potřebovat celý den.“

„Paráda. Jím skoro všechno. Nejrady mám ale těstoviny.“

„Fajn. Tak vytoč číslo a něco nám objednej, dám si klidně totéž, co ty. Mám ho v telefonu.“

Johanka si vzala její telefon a objednala oběd. Začínalo se jí tady líbit. Pokud se osvědčí, nesmí si takovouto skvělou brigádu nechat proklouznout mezi prsty, i kdyby měla dávat polovinu svojí výplaty tomu vyděrači Markovi.

Když se děvčata najedla, zajela spolu ještě nakoupit, aby bylo na další den dostatek věcí v lednici. Přeci jen se Tereze lépe nakupovalo s Johankou než s Markem, který tomu vůbec nerozuměl a bral vždy to, co mu přišlo pod ruku.

Po nákupu ji Tereza propustila a domluvila se s ní na další den, aby věděla, co mají na programu a jak se na to zařídit. Když Johanka odešla, byla šťastná, že ji její zaměstnavatelka pochválila. Ještěže jí to místo Marek dohodil. Bylo by škoda, nechat to někomu jinému. Bude se mu za to muset odměnit po svém. Snad to chlapec ocení. Ihned mu zavolala.

„Marečku musím ti moc poděkovat. To místo je skvělý.“

„Však jsem ti to říkal. Tak nezapomeň, jak jsme se domluvili.“

„Ale já vím, nemusíš mi to pořád připomínat. Co děláš dneska večer?“

„No jestli mi chceš děkovat, tak si na tebe určitě čas najdu.“

„No super, tak v sedm. Platí?“

„O. K. platí. Budu tam a nezapomeň na podvazky.“

Marek ležel na posteli vedle Johanky a spokojeně pokuřoval. Věděl, že ji má obtočenou kolem prstu a že s ní může dle libosti manipulovat.

„Potřeboval bych od tebe malou službičku.“

„Ano? A co to bude, zlato?“

„Musíš pro mě nenápadně sebrat pár šperků z Terezina sejfu.“

„Zbláznil ses? Přeci nebudu krást.“

„Ale budeš, holčičko. Nebo se můžeš začít pakovat a hledat si nějakou jinou brigádu.“

„To nedokážu.“

„Ale dokážeš. Nic to není. Prostě jen sebereš jednu nebo dvě věci a hotovo. Má toho tam plno a teď to bude sotva někam nosit, když nikam nechodí.“

„Proč jsi na ni takovej hnusnej?“

„Jaký hnusnej? Prostě potřebuju prachy. Sama mi je nedá.“

„Copak ti jí není ani trochu líto, když nic nevidí?“

„No a? To se mám kvůli tomu zbláznit? Potřebuju zaplatit dluhy z karet a nevím, kde bych ty prachy měl honem sehnat. V poslední době si přede mnou všechno zamyká.“

„A proč teda nejdeš do práce, jako všichni normální lidi?“

„Hele, ještě ty mi dělej přednášky, na to jsem tak akorát zvědavěj.“

Vztekle típnul cigaretu a odešel do koupelny. Bez jediného slova se pak oblékl a odešel. Jen mezi dveřmi ještě připomněl Johance svoji žádost.

„Tak nezapomeň, co máš udělat. Ty prachy musím vrátit do konce týdne.“

Nejraději by po něm něco hodila. Jak se jen může zahazovat s takovýmto panchartem? Proč se nechá ovládat? Měla by ho poslat do háje a všechno Tereze oznámit. Jenže dokud se ho Tereza nezbaví, bude to pořád dokola. Najde si jinou asistentku, kterou on bude vydírat a vysávat z ní peníze. Marek je vážně hrozná pijavice. Musí to s ním skončit. Ale jak? Zkusí si o něm promluvit s Terezou.

Druhého dne se Tereza s Johankou vypravily běhat. Johanka ji odvezla za město, do volné přírody, kde věděla, že nikoho nepotkají a mohou běhat, aniž by to někdo zaznamenal. Tereza zprvu ostražitě našlapovala a bála se přidat na tempu. Když se ale ujistila, že spojnice mezi vesnicemi, kde běhají, je rovná

silnice zpevněná asfaltem a nehrozí jim zde žádné podvrtnutí nebo jiné nebezpečí, nasadila ostřejší tempo, až měla Johanka co dělat, aby s ní udržela krok.

„Pro dnešek by to snad mohlo stačit, ne?“ Zajíkala se Johanka sotva popadající dech.

„Promiň, nechala jsem se unést. Potřebovala jsem ze sebe dostat veškerý ten nahromaděný stres a hlavně vztek na tu moji bezmocnost.“

„V pohodě. Já jen, že už jsem dlouho neběhala takhle svižně. Vždycky se jen tak proběhnu kolem bloku, abych nezakrněla, ale takovou dálku jako dneska a tímhle tempem ...“

„Jasně, chápu. Omlouvám se. Podej mi, prosím, vodu.“

Johanka vytáhla z auta dvě láhve vody a jednu podala Tereze.

„Co kdybychom se ještě trošku prošli?“ Naléhala Tereza nadšeně, že je zase na čerstvém vzduchu a nemusí se obávat kolemjdoucích.

„Dobrá, alespoň se vydýcháme.“ Souhlasila Johanka a ihned viděla příležitost, jak si promluvit o Markovi.

„Jak dlouho už jste s Markem?“ Zeptala se najednou a Terezu svým dotazem viditelně překvapila.

„Proč tě to zajímá?“

„Ale, jen tak. Třeba jestli se nechcete vdávat.“

„Dobrá otázka, jenom teď zrovna nevím, jestli to má cenu.“

„Proč by nemělo? Přeci ho milujete.“

„To je přesně ono, čím si nejsem tolik jistá. Mám pocit, že jsme spolu už jen ze zvyku.“

„Tak proč si nenajdete někoho jiného?“

„Hm, to se mi teď asi sotva povede. Kdo by asi tak mohl chtít slepou ženskou, nevíš?“

„Omlouvám se, nechtěla jsem se vás dotknout.“

„To je v pohodě. Sama nevím, proč jsem ho už dávno nevykopla. Víím, že mě jen využívá. Už několikrát jsem ho vyhodila. Ale je jako bumerang, vždycky se vrátí a já nemám sílu, nevzít ho zpět.“

„Teda, to nechápu.“

„Časem pochopíš, jsi mladá. Je to asi z mojí pohodlnosti. Pořád jsem v práci a na zábavu, kde bych mohla někoho potkat, není čas.“

„Nechtěla bych takhle dopadnout. Já když se zamiluju, tak naplno. Ale je fakt, že když není po ruce zrovna ten pravej, tak se na sex vždycky někdo najde.“

„No, a to je přesně to, o čem mluvím. Kdyby se našel někdo, kdo by mi za to stál, tak bych asi taky jednala jinak. Marek má i dny, kdy umí být milej. Jenže těch je v poslední době čím dál míň. Nevím, jestli je to hlavně tím, co mě postihlo a on se s tím hůř vyrovnává, proto je tak protivnej.“

„Snad by vám měl být teď oporou a ne aby držkoval.“

„Jo, jo. Je to těžký. On už je takovej.“

„To ale není vůbec hezký.“

„Já víím. Teď ale mám jiný starosti. Musím se naučit žít se svým handicapem a pak teprve můžu řešit malichernosti.“

„Dobrá, od toho jsem tu já a budu se snažit, aby to přizpůsobování šlo co nejrychleji.“

„Tak fajn, jak daleko je to zpátky k autu?“

„Asi dvě stě metrů.“
„ Pořád rovně, že?“
„No jasně, pořád za nosem.“
„ Tak schválně, kdo tam bude první?“

Tereza se rozeběhla, že se Johanka ani nestačila divit. Okamžitě se vydala za ní, aby náhodou nenabourala do auta. Když se pomalu blížila k cíli, vykřikla na ni:
„Stop!“

Tereza se okamžitě zastavila a Johanka ji pomalu doběhla.
„Teda já smekám. Jestli se nepletu, tak jste se ještě před pár dny bála sama vyjít na chodník a najednou ten sprint. To mi hlava nebere.
„Mně taky ne, ale jsem šťastná. To jsem moc potřebovala. Moc ti za to děkuju a máš za to u mě zvláštní prémii.“
„Ale vždyť jsem nic neudělala.“
„Udělal jsi víc, než si myslíš.“

Od toho dne chodila Tereza s Johankou pravidelně běhat každé ráno. Obě to začalo moc bavit a pomalu se z nich stávaly kamarádky. Tereza nikdy neměla kamarádku, které by se mohla svěřit se svými starostmi a která by jí naslouchala a poradila. Teď měla pocit, že ač byla Johanka o hodně let mladší, byla tou pravou, která ji dokázala potěšit a i poradit.

Johance se u Terezy líbilo čím dál víc. Dokonce jí Tereza pomáhala s učením a připadala si tak zase alespoň trochu potřebná. Ovšem stále větším problémem se stával pro ni Marek. Neustále na ni naléhal, aby ukradla nějaké šperky nebo alespoň aby mu nenápadně předala kreditní kartu, kterou ji při nákupech svěřila Tereza.

Jednoho dne byl už Marek vzteky bez sebe, že je neschopná, a že bude na Terezu naléhat, ať ji vymění. Ze strachu o místo mu slíbila, že se pokusí něco ukrást. A tak když jely spolu jednoho dne nakoupit a Tereza si brala ze sejfů peníze, které chtěla dát Johance jako bonus, přitočila se Johanka nenápadně k ní, aby zjistila kód sejfů.

Když pak seděly spolu na zahradě a Johanka jim šla připravit kávu, rozhodla se, že pár věcí ze sejfů sebere, aby měla od Marka konečně pokoj. Jenže tíha jejího svědomí byla tak veliká, že když pak s Terezou popíjely kávu, musela se ke všemu přiznat.

Vyprávěla Tereze, jak ke svojí práci přišla a jak ji Marek vydírá. Nakonec přiznala i to, že právě ukradla ze sejfů náramek a položila ho před ni a začala plakat.

Tereza chvíli mlčky seděla a přemýšlela. Vztek v ní pumpoval jako láva v sopce. Tušila, jaký je Marek mizera, ale tohle už přesáhlo všechny meze. Musí na něho něco vymyslet. Mohla by ho vyhodit, ale bůhví, kolik škody by napáchal, než by odešel a třeba by mohl i ublížit Johance, hloupý je na to dost. Nakonec promluvila, ale příliš se jí nedařilo potlačovat svoje rozezení.

„Nebreč, sakra!“

Johanka se zarazila a myslela si, že právě přišla o místo. Začala se zvedat a odcházet.

„Počkej, kam jdeš?“ Křikla na ni Tereza. „Nikam nechod', sedni si přeci.“

„Omlouvám se, moc mě to mrzí, to jsem opravdu nechtěla.“

„Mlč a nemel. Slib mi, že už nikdy podobnou pitomost neuděláš.“

„To vám slibuju.“

„A nebul.“

„Když mě to hrozně mrzí. Vím, že si za ten vyhazov můžu sama. Jsem blbá, neměla jsem ho poslouchat...“

„Sakra, mlč. Nikdo tě nevyhazuje. Nevíš, kde bych honem hledala takovou šikovnou holku? A bůh ví, koho by mi Marek nakonec ještě přitáhl. Měla bych to ohlásit na policii. Je ti to jasný?“ Johanka přikyvovala a stále slzela na celé kolo.

„Jenže já to neudělám. Ten náramek mu dej, ať máš od něho pokoj. Zítra přijď normálně jako každý den a hlavně Markovi ani slovo. Nesmí zjistit, že o tom vím. Jasný?“

„Ale to mu to přeci nemůže projít?“

„Neboj se, však my na něho něco vymyslíme. Ten se bude divit, hošánek. Ale jestli mě podrazíš, půjdu na policii a půjdete do basy oba. Nemusím to, doufám, víckrát opakovat.“

„Ne ne ne! Slibuju, že už nic podobného nikdy neudělám. Nemám na to nervy. Proto jsem se přiznala. Jste na mě tak hodná a já káča pitomá udělám tohle.“

„Klid. Něco už vymyslíme. A teď padej domů.“

„Děkuju, moc děkuju.“

Johanka se zvedla a pelášila domů. Bála se, co bude, až potká Marka. Věděla, že k tomu musí dojít. Snad se nepodřekne. Nemůže přeci zradit Terezu, když ji to tak velkoryse odpustila. Marek je hajzl, tak přeci nebude stejná jako on.

Večer u ní zvonil Marek a domáhal se lupu.

„Máš?“

„Jo mám, ale je ti jasný, že až to zjistí, tak mě vyhodí.“

„Ale nevyhodí. A jen tak to určitě nezjistí.“

„Jen si nemysli. Kdo jiný by to asi tak mohl udělat?“

„Hele, dokud tě nechytí za ruku, tak ti nic nedokáže, tak co se bojíš?“

„Protože je to sprostý. Okrást slepého člověka, to je hyenismus.“

„Hele, važ slova, holčičko. Taky bys o tu brigádičku mohla přijít.“

„Přestaň mě už s tím vydírat. Já na to nemám nervy. Nebudu ze sebe dělat zlodějku, na to si najdi někoho jiného. Já končím.“

„To přeci nemůžeš, co by tomu řekla Tereza?“

„Je mi to srdečně jedno. Ty jsi její přítel, tak se o ni koukej postarat sám, třeba ti za to taky zaplatí.“

„Ty ses zbláznila ne? To přeci nejde.“

„Všechno jde, když se chce. A tebe už tady nikdy nechci vidět. Končím s tebou.“

„To si zkus, řeknu Tereze, že jsi jí ukradla ten náramek a pak to ohlásím policii.“

„Jsi vyděračskej panchart.“